

Trnovska cerkev v Ljubljani.

Od leta do leta se nam bela Ljubljana bolj razvija v svojej krasoti. Ne samo lepa domača poslopja, nego tudi poslopja v povikšanje časti božje zida in prenovuje pobožno ljubljansko ljudstvo. Tako se je tudi 1855. l. stara, za veliko število faranov pretesna Trnovska cerkev izpremenila v prelepo sedanjo, ki je zares pravi kinč ljubljanskemu predmestju.

Poprejšna stara cerkev, posvečena sv. Janezu Krstniku, bila je 1730. l. zidana in do 1785. l. podružnica ljubljanske stolne cerkve. Pozneje je bila povzdignjena v farno cerkev za cerkveno občino, obsegajočo 2100 duš. A pobožni farani vidèč, da je hiša božja premajhena za toliko število duš, sklenili so 1854. l. podrèti jo in popolnem novo zidati. Bilo je 23. aprila 1854. l., da se farani pri božjej službi poslové od svoje stare, tesne cerkve, a 24. dné

junija ravno tega leta na praznik sv. Janeza Krstnika, patrona te cerkve, blagoslovili in vložili so tedanji ljubljanski knezoškof Anton Alojzi Wolf vogelni kamen za novo cerkev sv. Janeza Krstnika v pričo mnogo duhovskih in svetovnih gospodov in obfle množice ljudstva iz vseh stanov.

Načrt k tej cerkvi je napravil v novo bizantinskem zlogu zemljemérski pomóčník Schöbl, a zidanje sta prevzela zidarski mojster Franjo Faleschini in tesar J. K. Košir pod nevtrudljivem nadzorovanjem mnogozaslužnega gospoda župnika Franceta Karuna, ki se po pravici sme imenovati ustanovitelj nove Trnovske cerkve. Po neprestanem trudu tega čestitljivega gospoda, s pomočjo cerkvenega predstojništva in pobožnih faranov, z obilo podporo visoke cesarske rodovine, milostivega knezoškofa ljubljanskega, blagodarnih Ljubljancev in družih pobožnih kristjanov se je ta cerkev že v dveh letih povzdignila in prekrasno izvršila. Za opravljanje službe božje je bila ta nova cerkev že 25. novembra 1855. l. blagoslovljena, in na dan presvete Trojice 7. junija 1857. l. od milostivega knezoškofa ljubljanskega z veliko slovesnostjo posvečena.

Trnovska cerkev se odlikuje posebno s tem, da ima priprosto a zeló vkusno fasážo, t. j. vnanje lice, posebno sprednjo stran. Zvonika ima dva, katera vso cerkev nekako čudno mogočno poveličujeta. Vsak zvonik je po 45 metrov visok in z mnogimi lepotinami olepšan. Cerkev ima 5 lepodonócih zvonov, katerih največji tehta 1960 Kg. (35 centov). — Znotraj je cerkev lepo obókana, ozaljšana s pasovi, z ličnimi peresi in z vencem v sredi. Njena poglobitna podoba je grški križ. Vse lepotine so umeteljno narejene iz mavca ali gipsa. Okna so iz barvanega stekla prijetno sestavljena. Oltarjev je vseh skupaj pet, katere je vse prav umeteljno izdelal naš domači rezbár Matej Tomec iz Šentvida. Véliki oltar ima od Mencingerja (1755. l.) umeteljno izdelano podobo sv. Janeza Krstnika, ki je patron Trnovske cerkve. Tudi stranski oltarji so vkusno narejeni in z lepimi podobami ozaljšani.

Vsa cerkev je prelep spominek pobožnosti in hvalevredne darežljivosti Trnovskih in sploh ljubljanskih prebivalcev.

Bog zna, kako je človeka kázniti.

(Maloruska pripovedka.)

Bil je silno bogat gospodar; imel je lep dom in v njem vsega obilo. Gostil je necega dné goste in hvalil se jim: „Ko bi mi pogorel dom, vedel bi, kje in kako postaviti si ga z nova.“ — Gléдите! on se je zanašal na novce in jih je imel zares dosti. — Rékel je, in zgodi se. — Ko se tako z gosti zabáva, gre nekdo na dvorišče, a nagloma se vrne kričéč: „Gorí, gorí!“ „Naj gorí!“ zareži se gospodar, „saj je to meni po volji.“ — In ni gasil niti sam, niti drugim dal gasiti. Tako je spepelélo vse, samo mesto je ostalo. In ni mu bilo dosti žal zato. Imel je novce skrite v vrbi na vodo; ondu so se mu zdeli varni. Nenadoma prihruje povođenj; voda izpodmélje vrbo ter jo odnese. — In postal je ubožen; prišlo je takó, da je moral drugim služiti, moral je nositi pisma gospódi.

Zgodi se jedenkrat, da ga na poti prehití noč; kaj mu je bilo začeti? Necega kmeta zaprosi prenočišča; ta je bil bogat in prijazen človek. Njemu jame razkladati popotnik, da je bil nekdaj sam imovít, da je pogórel ter